



## בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

20 נובמבר 2014

רמ"ש 20178-11-14

1

לפני:

כב' השופט אילן ש' שילה, סג"נ- אב"ד  
כב' השופטת מיכל נר"ב  
כב' השופט צבי ויצמן

המבקשת

מ' ת' ר'

באמצעות ב"כ עו"ד איתן ליפסקר

נגד

המשיב

מ' ר'

באמצעות ב"כ עו"ד עמיהוד בורוכוב ועו"ד לואיז בורוכוב

2

3

4

### פסק דין

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

המבקשת הגישה בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט לענייני משפחה בפ"ת (כב' הש' נ' גדיש), מיום 9.11.14 (תמ"ש 37885-10-14), שבמסגרתה מצא בית משפט קמא שלא לדחות על הסף תביעה שהגיש המשיב להחזרת ארבעת ילדיהם הקטינים של הצדדים לארה"ב, על פי הוראות חוק אמנת האג (החזרת ילדים חטופים), התשנ"א – 1991 (להלן: "חוק אמנת האג"). ביום 18.11.14 ניתנה הרשות לערער והערעור נקבע לפני מותב תלתא, כאשר הוסכם כי הדיון יהא על בסיס כתבי הטענות שהגישו הצדדים בבקשת רשות הערעור.

רקע

1. הצדדים בני זוג יהודים אשר נישאו כדמו"י בקנדה. המבקשת בעלת אזרחות ישראלית וקנדית ואילו המשיב בעל אזרחות קנדית. לשני הצדדים אשרת שהייה קבועה בארה"ב. לצדדים 4 ילדים קטינים (להלן: "הקטינים").

בחדש אוקטובר 2013 התגרשו הצדדים בהליך אזרחי.

2. המבקשת הגיעה ארצה עם הקטינים ביום 25.10.13 וסמוך לאחר מכן, ביום 17.12.13, הגיש המשיב תביעה להשבת הקטינים לארה"ב מכח חוק אמנת האג.



## בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

20 נובמבר 2014

רמ"ש 20178-11-14

- 1 3. במסגרת הדיונים שהתקיימו לפני בית משפט קמא הוסכם כי ינתן פסק דין המורה על  
2 השבת הקטינים לארה"ב, תוך קביעת תנאי ההחזרה, וזאת לאחר טיעונים קצרים בכתב של ב"כ  
3 הצדדים וללא צורך בשמיעת ראיות.
- 4
- 5 4. ביום 30.1.14 ניתן פסק דינו של בית משפט קמא. אולם המבקשת סברה כי אין בתנאי  
6 החזרה שנקבעו בפסק הדין כדי להבטיח כראוי את ביטחון הקטינים, מזונותיהם ומדורם. לפיכך,  
7 ערערה על פסק הדין לפני בית משפט זה, אשר קיבל את הערעור בחלקו, וקבע בפסק דינו מיום  
8 24.2.14 תנאים שונים לצורך חזרת המבקשת והקטינים לחו"ל (להלן: "פסק הדין המחוזי").  
9 מכלול ההוראות הקובעות את תנאי חזרת המבקשת והקטינים לארה"ב קובצו לפסיקתא שעליה  
10 חתם בית המשפט המחוזי ביום 6.3.14 (להלן: "הפסיקתא")  
11 המשיב הגיש בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי לבית המשפט העליון,  
12 ובית המשפט העליון דחה הבקשה בהחלטתו מיום 25.5.14 (רע"א 2001/14).
- 13
- 14 5. בין התנאים שקבע בית המשפט המחוזי כתנאי לשובם של המבקשת והקטינים לארה"ב  
15 היו חיובו של המשיב להפקיד \$75,000 בידי ב"כ המבקשת, להבטחת מזונות ומדור המבקשת  
16 והקטינים לתקופת שהייתם בארה"ב, עד להכרעתו הסופית של בית המשפט בלוס אנג'לס בסוגיה  
17 זו, הפסקת ההליכים שבהם החל המשיב בארה"ב למכירת דירתם של הצדדים ואכיפת פסק הדין  
18 המחוזי בארה"ב.
- 19
- 20 6. התנאים שפורטו בפסק הדין המחוזי לא קוימו. כך לא שולם הסכום של \$75,000 לידי  
21 המבקשת, וכן לא קוימו התנאים האחרים לעניין הפסקת הליכי מכר דירת הצדדים ואכיפת פסק  
22 הדין המחוזי בארה"ב.
- 23
- 24 7. מנגד, המשיב המשיך בהליכים שונים בארה"ב, שנפתחו עוד קודם הגעתה של המבקשת  
25 ארצה, במסגרת תביעה שמספרה BD 580950.
- 26
- 27 8. ביום 2.10.14 נתן בית המשפט בארה"ב את פסק דינו, במסגרתו נקבע כי על המבקשת  
28 להחזיר את הקטינים לארה"ב וכי משמורתם של הקטינים תהא בידי המשיב, ללא כל הסדרי ראייה  
29 עם המבקשת (להלן: "פסק הדין האמריקאי"). או-אז, מעת שניתן פסק הדין האמריקאי, שב



## בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

20 נובמבר 2014

רמ"ש 20178-11-14

1 המשיב והגיש בבית המשפט לענייני משפחה בפ"ת תביעה להחזרת הקטינים לארה"ב מכח חוק  
2 אמנת האג.

3  
4 9. המבקשת טענה לפני בית משפט קמא כי יש לסלק את התביעה על הסף, הן מכח הוראת  
5 תקנה' 100 (2) בתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד – 1984 (להלן: "התקנות"), בהיותה טורדנית  
6 או קנטרנית, הן מכח הוראות תקנה 101 בתקנות על כל סעיפיה הקטנים.

7  
8 10. בית משפט קמא דחה את בקשת המבקשת בקובעו כי, נוכח פסק הדין שניתן בארה"ב, אי  
9 השבת הקטינים בהתאם להחלטות שניתנו מהווה ראייה לכאורה לחטיפתם, ומתוך שכך יש לדון  
10 בתביעה החדשה שהוגשה לגופה, ולא להורות על סילוקה על הסף.  
11 על החלטה זו של בית משפט קמא הגישה המבקשת את בקשת רשות הערעור מטעמה. כאמור  
12 הרשות ניתנה והערעור נשמע לפנינו.

### תמצית טענות המבקשת

13  
14  
15 11. שגה בית משפט קמא שלא דחה את תביעת המשיב על הסף, שכן אחר שנדחה ערעורו של  
16 המשיב בבית המשפט העליון הפך פסק הדין המחוזי לחלוט, ולמעשה תם הדיון בעניינם של  
17 הקטינים על פי אמנת האג. פסק הדין מהווה מעשה בית דין מכח השתק עילה, ואין לאפשר  
18 למשיב לפתוח שנית בהתדיינות משפטית בעניין שהוכרע.

19  
20 12. שגה בית משפט קמא בקובעו כי פסק הדין האמריקאי מהווה עילה לבירור התובענה  
21 מחדש מכח סע' 14 באמנה. בענייננו אין עסקינן בבירור והכרעה לעניין מקום מגורי הקטינים,  
22 שכן עניין זה כבר הוכרע בפסק דין חלוט שהורה על תנאי החזרתם בחו"ל, אלא שהמשיב הפר  
23 וסיכל את ביצועו של פסק הדין.

24  
25 13. מטרתה של האמנה אינה הכרעה בדבר "חטיפה", אלא החזרת הקטינים למקום מגוריהם  
26 הרגיל. בית המשפט המוסמך לדון בכך הוא בית המשפט אליו "נחטפו" הקטינים, רוצה לומר בית  
27 המשפט בישראל, והכרעתו בעניין ניתנה. על כן אין כל משמעות לפסק הדין האמריקאי, אשר לא  
28 היה מוסמך לדון בסוגיה על פי הוראות אמנת האג.

29



## בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

20 נובמבר 2014

רמ"ש 20178-11-14

14. שגה בית משפט קמא בסוברו כי פסק הדין המחוזי הסמיך את בית המשפט בארה"ב לשנות מהוראותיו ללא קשר לביצועו של פסק הדין. בית המשפט המחוזי הבהיר, כי אך ורק לאחר שיתקיימו התניות המפורטות בו להחזרת הקטינים לארה"ב, ושהמבקשת תשוב לשם עם הקטינים, יהא בית המשפט בארה"ב רשאי לדון, ואף לשנות מהתניות השונות שנקבעו בפסק הדין המחוזי, וזאת במסגרת הליך הדדי ושוויוני בנוכחות שני הצדדים.

תמצית טענות המשיב

15. בקשת המבקשת נועדה אך ורק "להרוויח זמן" ולמשוך את ההליכים, כדי לעכב את חזרת הקטינים לארה"ב. המבקשת עושה שימוש לרעה בהליכי משפט, בהציגה כאילו היא מוכנה לחזור בארה"ב, אך מנגד פעלה ללא ליאות לסכל את חזרתה.

16. פסק הדין האמריקאי מהווה עילה חדשה, המצדיקה הגשת תביעה מחודשת מכח אמנת האג להחזרת הקטינים. ההליכים בארה"ב נפתחו עוד קודם שיצאה המבקשת מארה"ב ועזיבתה את ארה"ב נעשתה כדי לסכל הליכים אלו.

17. פסק הדין המחוזי אינו מהווה מעשה בית דין בעניינים של הצדדים, שכן הוא לא הכריע בשאלה אם נחטפו הקטינים בידי המבקשת, כהגדרתו של מושג זה באמנת האג, ואילו פסק הדין האמריקאי קובע באופן ברור כי בוצע מעשה חטיפה, שעל כן לא חל בנדון השתק פלוגתא.

18. פסק הדין המחוזי הבהיר כי בית המשפט בארה"ב רשאי לשנות מקביעותיו, וזאת ללא כל קשר לחזרת הקטינים לארה"ב. לפיכך מעת שבית המשפט בארה"ב שינה מתנאי החזרה, רשאי המשיב לפנות לבית המשפט שנית, לצורך אכיפת חזרתם של הקטינים לארה"ב.

19. שלא כטענת המבקשת, תכלית האמנה היא החזרת קטינים לחו"ל, תוך התייחסות והכרעה ביחס לאי חוקיות הרחקתם ממקום מגוריהם הרגיל.

דיון והכרעה

20. אחר שעיינו בטענות הצדדים ואף הוספנו ושמענו השלמת טיעוניהם בעל פה, מצאנו כי יש לקבל את הערעור ולהורות על דחיית התביעה שהגיש המשיב על הסף. המשיב הגיש תביעה להחזרת ילדיו הקטינים לארה"ב עפ"י אמנת האג. הצדדים הסכימו כי המבקשת תחזור עם הקטינים לארה"ב בתנאים שיקבע בית המשפט. תנאי חזרת הקטינים לחו"ל



## בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

20 נובמבר 2014

רמ"ש 20178-11-14

1 נקבעו בסופו של דבר בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, שאושר בבית המשפט העליון. בכך  
2 מיצה המבקש את זכותו לתבוע את החזרת הקטינים ע"פ אמנת האג.  
3 הגשת תביעתו החדשה מהווה ניסיון חסר תום לב לערער בעקיפין על הוראותיו של פסק דין  
4 חלוט, אחר שהוראות אלו לא נראו בעיניו.

5  
6 21. בנדון מתקיים מעשה בית דין מכח השתק עילה, ונבהיר –  
7 "השתק העילה" משמעותו כי כאשר תביעה נידונה לגופה לא ניתן לדון בתביעה נוספת בין  
8 הצדדים וחליפיהם בשל אותה עילה; "השתק פלוגתא" פירושו, כי כאשר בתביעה נדונה והוכרעה  
9 שאלה עובדתית מסוימת, שהייתה חיונית לתוצאה הסופית, הצדדים וחליפיהם מנועים מלהתדיין  
10 באותה פלוגתא בהליך אחר, גם אם עילת התביעה שונה היא (ע"א 7437/08 בטטנ' עסאם אחמד  
11 ואח', פסקה 9 לפסק הדין (2010); עא (באר שבע) 22019-01-14 - דן חן שותפות רשומה נ' בנק  
12 לאומי לישראל בע"מ (2014)).

13 בנדון, בית המשפט דן בתביעת המשיב להחזרת הקטינים מכח הוראות חוק אמנת האג, ואף  
14 הכריע בדבר בדרך שהוסכמה על הצדדים, היינו – החזרת הקטינים לארה"ב עפ"י תנאים שיקבע  
15 בית המשפט, מבלי שבית המשפט ייִדְרֵש להכריע בסוגיית החטיפה. אמור מעתה, עילת התביעה  
16 מוצתה, אף ללא צורך בהכרעה בפלוגתא שעניינה אם הבאת הקטינים ארצה מהווה "חטיפה"  
17 כהגדרתה בחוק אמנת האג. הרי לנו שבנדון מתקיים השתק עילה בכל הקשור לתביעה שעניינה  
18 החזרת הקטינים לארה"ב – עניין זה כבר הוכרע ואין המשיב רשאי להגיש תביעה כזו בשנית, בגין  
19 אותה מסכת עובדות העוסקת בעזיבת המשיבה והקטינים את מקום מגוריהם.

20  
21 22. זאת ועוד, בנדון יש לדחות על הסף את תביעת המשיב אף מכח דיני המניעות. פרופ' נ'  
22 זלצמן בספרה מעשה בית דין כהליך האזרחי, מהד' 1991, עמ' 335 מציינת:

23 "בין שתי הגישות הללו ניתן להעמיד גישת ביניים ... התולה את שאלת  
24 חלותו של כלל ההשתק בעצם ההסכמה שאליה הגיעו הצדדים  
25 בהתדיינות הראשונה. הדגש יושם ... ביסוד הסכמת הצדדים ולא  
26 במעשה השיפוטי ... לפי גישה זו, קביעה שנעשתה בהסכמת הצדדים  
27 לצורך פסק דין בהסכמה דינה כדין קביעה שנעשתה על ידי בית המשפט  
28 בעקבות בירור לגופה של הפלוגתא שבמחלוקת. נראה, כי זו היא גישתו  
29 העקרונית של בית המשפט העליון." (ההדגשה שלנו).



## בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

20 נובמבר 2014

רמ"ש 20178-11-14

1 המחברת המלומדת מוסיפה ומבהירה את הקביעה הנזכרת מכה דיני המניעות ההתנהגותית  
2 ובלשונה:

3 "לכן אפשר לטעון כי המניעות אינה נובעת מכלל מעשה בית דין אלא  
4 מכוח התנהגותו של בעל הדין במסגרת ההתדיינות הראשונה" [שם, עמ'  
5 335, הע"ש 20].

6 רוצה לומר, מעת שהוסכם על הצדדים כי אין צורך בהכרעתו של בית המשפט בשאלת החטיפה  
7 וכי הקטינים יוחזרו לארה"ב על פי תנאים שיקבעו על ידי בית המשפט, מנוע המשיב מלשוב  
8 ולדון בדרך עקיפין בסוגיית החזרת הקטינים לארה"ב.

9  
10 23. זאת ועוד, בנסיבות שבהן הסכים בעל דין כי יינתן סעד בתנאים שיקבע בית המשפט, יש  
11 לראות הגשת תביעה נוספת, המנסה לעקוף את התנאים שנקבעו, כשימוש חסר תום לב בהליכי  
12 משפט. ידועים הדברים שקבע כב' הנשיא (כתוארו אז) השופט א' ברק בבר"ע 305/80 שילה נ'  
13 רצקובסקי (1981), באשר להחלת עקרון תום הלב אף לגבי נקיטת הליכים משפטיים בדרך שאינה  
14 הגונה:

15 "חובתו זו של בעל דין להפעיל את כוחותיו המשפטיים-דיוניים 'בדרך  
16 מקובלת ובתום לב', מטילה עליו את החובה לפעול, כפי שבעל דין הגון  
17 וסביר היה פועל במקומו. המבחן לפעולתו זו אינו מבחן סובייקטיבי,  
18 ואינו מותנה בגישתו האינדיבידואלית של בעל הדין באשר לנכון ולראוי  
19 (בג"צ 59/80; ע"א 701/79 הנ"ל). המבחן הראוי הוא זה, הלוקח בחשבון  
20 את נסיבותיו המיוחדות של המקרה, אך מעביר נסיבות אלה בכור ההיתוך  
21 של ההתנהגות ההגונה והסבירה. במסגרת זו יש לדרוש, כי בעלי דין לא  
22 יהיו זאבים זה לזה, אם כי אין לדרוש, שיהיו מלאכים זה לזה. יש לעמוד  
23 על כך כי יתנהגו זה כלפי זה כבני אדם הגונים וסבירים. אי-קיומה של  
24 חובה זו עשוי להביא, בנסיבות מתאימות, לכך כי הפעולה המשפטית לא  
25 תשתכלל" (ובדומה ראה - ע"א 1662/99 חזקיהו חיים נ' חיים פד"י נו  
26 (6) 295).

27 ובדומה יפים לעניין זה דבריו של ד"ר אבישי אדר בספרו שימוש לרעה בהליכי משפט - הגנה  
28 דינית מפני ניצול לרעה של זכות הגישה לערכאות, התשע"ג - הנ"ל, עמ' 50:  
29 "להפעלת הכוח הנתון לבעל הזכות (הקונקרטי) הנטענת לשם עמידה על  
30 זכות זו בערכאות צמודה החובה להפעיל את הזכות בתום לב, בהגינות



## בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

20 נובמבר 2014

רמ"ש 20178-11-14

1                   ובסבירות. הכפפתו של בעל הזכות להפעלתה בתום לב ובסבירות כלפי  
2                   בעל הדין היריב מצביעה על עמדה ערכית אותה אימצה שיטת המשפט  
3                   שלנו, שבמסגרתה הפעלת כוח הגישה לבית המשפט מותנה במימוש  
4                   באופן ראוי ומידתי, כדרך שבני אדם הגונים וסבירים היו נוהגים זה כלפי  
5                   זה. מעיקרון תום הלב גם נגזרת חובת בעלי הדין שלא להטריד את בית  
6                   המשפט ולגזול מהזמן השיפוטי העומד לרווחת כלל הציבור באמצעות  
7                   נקיטת הליכים או העלאת טענות שאינם צריכים לעניין הנדון, באופן  
8                   העלול להפריע לקיום דיון הוגן וענייני בשאלות שבאמת שנויות  
9                   במחלוקת בין בעלי הדין. הנה כי כן, זכויות דיוניות כפופות, אף הן,  
10                   לחובה לממשן בדרך מקובלת ובתום לב

11  
12                   24. אין ספק כי המשיב ביקש לעקוף קביעות חלוטות של בית המשפט בישראל לאחר שאלו  
13                   לא נראו בעיניו. מצד אחד בחר שלא לקיים את התנאים שנקבעו בפסק הדין המחוזי כתנאי לחזרת  
14                   הקטינים בארה"ב, ובכך סיכל את עצם חזרתם, ומצד שני ניצל את העדרה של המבקשת, למיצער  
15                   העדרה הפיזי, לצורך השגת פסק דין בחו"ל הקובע קביעות שונות הנוחות לו. כעת מבקש הוא  
16                   באמצעות אותן קביעות, שנקבעו בהעדרה של המבקשת, לנהל הליך חדש באותו עניין בדיוק  
17                   שנדון והוכרע בהליך הראשון – החזרת הקטינים לארה"ב, וזאת אך ורק כדי לנסות ולשנות  
18                   מתנאי החזרה. דומה כי קשה להעלות על הדעת התנהגות חסרת תום לב גדולה מזו.

19                   25. כאשר מוצא בית המשפט כי בעל דין נקט בהליך בחוסר תום לב תוך ניצול לרעה של  
20                   הליכי משפט רשאי הוא אף לסלק ההליך ולדחותו. כך מצאנו בדברי הנשיאה (כתוארה אז) כב'  
21                   השופטת ד' בייניש בבג"ץ 5918/07 - פלונית נ' בית הדין הרבני הגדול (2009): "אין חולק כי  
22                   לצד האיסור על שימוש לרעה בהליך השיפוטי, מסורה בידי בית-המשפט סמכות טבועה למתן  
23                   סעד דיוני בגין ניצול לרעה של הליכי משפט. מדובר בסמכות שבשיקול-דעת - הן לעניין עצם  
24                   הענקת הסעד והן לעניין מהות הסעד שניתן..."  
25                   וכך בספרו הנזכר של ד"ר אבישי אדר, בעמ' 50:

26                   " ... בית המשפט מוסמך אפוא אינהרנטית לחסום גישה ממתדיין חסר תום  
27                   לב המבקש לעשות את ההליך המשפטי קרדום לניצול לרעה של זכות  
28                   הגישה לערכאות" (ועוד ראו לעניין זה לאחרונה בפסק דינו של כב' הש'  
29                   ארז שני- תמש (תל אביב) 24590-04-12 - י' נ' י' ואח' (2014)  
30



## בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

20 נובמבר 2014

רמ"ש 20178-11-14

1 כך מצאנו גם מאמרו של כב' הש' משה ברעם במאמרו "הליכי סרק אזרחיים" (פורסם בעלי  
2 משפט, תשס"ז, מעמ' 135):

3 "... המקור העיקרי שמכוחו ניתן לעתור כנגד הליכי סרק, אם כי באופן  
4 חלקי, מעוגן בתקנות סדר הדין האזרחי, שמכוחן ניתן לקבל תרופה  
5 דיונית, בהתאם לנסיבות העניין. פתיחת הליכים מחייבת ברגיל תשלום  
6 אגרה על פי הכללים שנקבעו, ולאחריהם רשאי בית המשפט למחוק  
7 תובענה על הסף, בין משום שאינה מגלה עילה, בין משום היותה טורדנית  
8 או קנטרנית, וכך בשל עילות נוספת שאינן מנויות בתקנות. כן הוא רשאי  
9 לדחות תובענה על הסף, בין היתר, בשל מעשה בית דין, התיישנות או  
10 שימוש לרעה בהליכי בית המשפט."

11 מצאנו אפוא, לדחות תביעתו זו של המשיב על הסף בשל חוסר תום הלב המובהק שבעצם  
12 הגשתה, כאשר כל תכליתה הינה עקיפת פסק דין חלוט.

13  
14 26. מעבר לדרוש נוסף, כאשר לטענות המשיב כי בפסק הדין המחוזי איפשר בית המשפט  
15 לבית המשפט בארה"ב לשנות את קביעותיו לעניין תנאי החזרה. טענה זו מוטב היה לה שלא  
16 נטענה כלל.

17  
18 ונבהיר: בפסק הדין המחוזי נקבעו תנאים שונים אשר יאפשרו חזרה קלה ונוחה של המבקשת  
19 לארה"ב, תוך הבטחת מזונותיהם ומדורם של הקטינים מיד עם חזרתם. כך לדוגמה, ההוראה שעל  
20 המשיב להעביר לידי המבקשת סכום של \$ 75,000, כדי שסכום זה ישמש אותה מיד עם חזרתה  
21 לארה"ב לצרכיה ולצרכי הקטינים. וכך נכתב בסע' י"ב בפסיקתא:

22 "כתנאי לשובם של המערערת והקטינים לארה"ב ולשם הבטחת המזונות  
23 והמדור לתקופה הראשונה שעד להכרעתו הסופית של בית המשפט  
24 בארה"ב ישלם המשיב לידי המערערת, סך של \$ 75,000 ארה"ב. הסכום  
25 האמור ישולם תוך 7 ימים מהיום, לידי הנאמנות של ב"כ המערערת, עו"ד  
26 איתן ליפסקר, ואישורו לתשלום יחשב מילוי התנאי. בית המשפט בארה"ב  
27 מוסמך להתחשב בסכום זה ואף לקזזו, כולו או חלקו, מהסכומים שיפסוק,  
28 אם כך ימצא לנכון" (ההדגשות אינן במקור)

29 סדר הדברים פשוט וברור - לצורך עצם חזרת המבקשת עם הקטינים לארה"ב על המשיב לשלם  
30 לה \$75,000, רק לאחר מכן, ומעת שיתאפשר למבקשת לחזור לארה"ב ולנהל את ההליכים



## בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

20 נובמבר 2014

רמ"ש 20178-11-14

1 המתקיימים שם בענייני המזונות, המשמורת והרכוש של הצדדים, יוכל בית המשפט בארה"ב  
 2 להביא בשיקול דעתו את הסכום הנ"ל, ולהתחשב בו בעת פסיקת המזונות או חלוקת הרכוש.  
 3 אולם, ברי כי ראשית דבר ותנאי לחזרת המבקשת לחו"ל הוא ביצוע התשלום הנזכר, ולא ניתן  
 4 לאיין החיוב בתשלום זה, בטענה שבית המשפט בארה"ב מצא לבטלו עוד קודם שהיה סיפק בידי  
 5 המבקשת לחזור לארה"ב ולהתייצב לדיונים, וקודם שמולא התנאי הראשוני עצמו הנדרש לצורך  
 6 חזרתה לשם.

7 הדברים הובהרו ב"רחל בתך הקטנה" אף בהחלטתו של בית המשפט העליון באומרו:  
 8 "התנאים שנקבעו על ידי בית המשפט המחוזי התבססו על הנתונים  
 9 שהוצגו בפניו ביחס להוצאות הילדים בארצות הברית לתקופה שמיום  
 10 חזרתם ועד להכרעתו הסופית של בית המשפט בארה"ב בעניינם"  
 11 (ההדגשה אינה במקור)

12 הדברים אם כן ברורים כביעתא בכותחא: קודם יקוימו התנאים לחזרתם של המבקשת והקטינים  
 13 לארה"ב, ולאחר שיחזרו, ורק אז, ככל שימצא בית המשפט המוסמך לשנות תנאי מהתנאים, יעשה  
 14 זאת במסגרת סמכותו.

15 טענתו של המשיב כי בית המשפט המחוזי איפשר את שינוי התניות שנועדו לאפשר את חזרתה  
 16 של המבקשת לארה"ב עוד קודם לחזרתה, היא טענה הנטענת בחוסר תום לב, תוך מתן פרשנות  
 17 מתחכמת להוראה ברורה בתכלית.

18  
 19 27. מכלל האמור מצאנו לקבל הערעור לבטל את החלטת בית משפט קמא מיום 9.11.14  
 20 ולהורות על דחיית תביעתו של המשיב להחזרת הקטינים לארה"ב מכח אמנת האג על הסף.

21  
 22 אנו מחייבים את המשיב לשאת באגרת הערעור ובשכר טרחת עו"ד של המשיבה בסכום של  
 23 47,200 ₪ (כולל מע"מ).  
 24

25 ניתן היום, כ"ז חשוון תשע"ה, 20 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.

צבי ויצמן, שופט

מיכל נד"ב, שופטת

אילן ש' שילה, סג"ן  
 אב"ד

26